

Septembers himmel er så blå

Alex Garff, 1949

Musik: Otto Mortensen, 1949
Sats: Morten Ahti Lyng, 2014 og 2020

S.
A.

1. Sep - tem - bers him - mel er så blå, dens sky - er ly - ser hvi - de, og lydt vi hø - rer
2. Der er en søn - dags - stil - le ro i - mel - lem træ'r og ta - ge, en mun - ter glæ - de

B.

6

lær - ken slå som før ved for - års - ti - de. Den un - ge rug af mul - den gror med
ved at gro, som var det som - mer - da - ge. Og ko - en rus - ker i sit græs med

11

grøn - ne ly - se klin - ger, men stor - ken længst af lan - de fór med sol på si - ne vin - ger.
saf - ten om sin mu - le, mens bon - den kø - rer hjem med læs, der ly - ser sol - skins - gu - le.

Forslag til variation: Herrerne synger teksten alene til et (eller flere) vers på egen stemme mens damerne synger deres stemme på 'u' eller 'o' (eller lignende).

3. Hver stubbet mark, vi stirrer på,
står brun og gul og gylden,
og røn står rød og slåen blå,
og purpursort står hylden.
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rigt er årets sidste flor:
oktobers offergave.

4. De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet,
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder,
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

5. At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø,
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte,
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerter.